

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS

RINCON 121

Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICION ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya	„ 0.60
Exterior	„ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, JANER 16 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retard ó falta en l'envio del periodich, ho posin en concèximent d'aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la suscripció si volen llegir LA GRALLA.

PREVENIRSE.....

Ja no es cap misteri pera ningú, que la malaltia "reinante," com diuhen los diaris locals, es lo cólera. Ja que 's aquí, ja que vol ferse nostre hoste, tots tenim de procurar pendre las precaucions necessarias pera que no se 'ns fiqui á casa. Sobre tot molta netedat, no beurer aigua crúa, ni cap beguda freda no menjar verduras crúas, ni fruitas encar' que sian maduras, si pot ésser no beurer aigua de pou ó cisterna. Com mida de precaució es bó tenir en casa remeys per si 's presentessen los síntomas á algú de la familia. Per primera providencia pot pendre 'l malalt una bona tasa de aigua de camamilla ab 4 ó 5 gotas tot lo mes de láudano y una cu-

llaradeta de alcohol de menta piperita. La gran qüestió es que 'l malalt no 's quedi fret, si 'l malalt de cólera pot suar de valent está salvat. Aquest remey casulá pot ésser sostituhit per un altre sempre que 'l metje ho digui. Segons l'edat del malalt varia la dosis; per las criaturas no 's carrega tan de láudano.

Tan bon punt un hom se senti "diarrea," encara que sápigam de cert que no es lo cólera, sinó per algun aliment que l'hi ha fet mal, lo mes prudent es que prengui una bona tasa de camamilla ó d'altre herba sudorífica y guardi un método fins que l'hi hajen passat las cagarrinas.

La costum catalana de "matá 'l cuch" al dematí es casi bé indispensable: una copeta de conyach ó rom ab un got d'aygua ab llimó es un bon desdejuni. Després de menjar també es molt bó beurer una copeta de rom, conyach ó chartreuse.

Un dels preservatius del cólera es la "gresca," mes una gresca moderada, y tenir present alló de:

Si vols escapar del cólera
Sols tres cosas de fer haurás:
"Molta gresca, poca dona"
Y "una mica," de conyach.

AGUSTÍ JUNOY Y ARGENTÓ.

CORRESPONDENCIA DEL ALTRE MON

Contestació á H. Flach ab llenguaije vulgar.

Gran Lazaret de la esfera
que s' purga l' terrestre dany;
fetxa cualsevol del any
mil y tants de la vostra era.

¡Cristo 'm valga, Horaci Flach!
Veient ab quin tó protestas
quan á la meva m' contestas,
puch dí que ja t' veig al sach.

Perqué en *cap cap cap*, Horaci,
l' explicarte com t' esplicas,
y t' *nugas* y t' embolicas
que l' diable que t' desfassi.

Per una part vens á dí
que l' istil teu t' ha perdut
y per l' altre ets tant tussut
que dius que l' vols sostení.

Si en la Terra al atacá
tot lo que s' conté dolent
es l' autor un delinqüent
y hasta l' volen condemná,

¿Perqué vols encara altiu
corretjí ab furor l' vici?
Creume, noy, deixa l' ofici
ó canta ab tó mes festiu.

Perqué la pesada carga
no podrías sostení
del terrestre que vol dí
la vritat quan es amarga.

Dius també que vius tranquil
sense teme 'ls teus *contraris*;
que sas lluitas son desvaris
y altres cosas per l' istil,

Donchs segueix ab ta constancia
redactant la vritat pura
perqué si la vida t' dura
no t' arrendo la ganancia.

Si escribint jamay t' arredras
y atacas, per lo mateix
de que tal cel no existeix
á dalt del cel tiras pedras.

Creu 'ls concells d' un difunt
que sap del teu mon la táctica
perque ab xeixanta anys ds práctica
ja l' coneix tot punt per punt.

Deixat de gastá paraulas

per propagá la moral
que aquí juga l' bé y el' mal
guanyant sempre l' mal per taulas.

¿No desprécias á ningú,
y per las rahons mateixas
dius que á tothom aborreixes?...
Vetaquí! Tut-tu-rut-tú,

Veient tal contrasentit
m' ha donat la real gana
de cantá la americana
que te l' Robinson Petit.

Bé, noy, bé, deixem aixó
que per lo confós no s' prémia
puix no ho enten l' Academia
d' Espanya, ni tú ni jó.

Girem full, donchs, y al moment
femte un interrogatori.

¿Que t' pensas que al purgatori
la pasém tant malament?

Es cert qu' es un edifici
calurós que 'ns dona pena
y en éll farém quarentena
fins l' día del Judici,

Pero no es un mon silvestre
com lo teu que sempre gruny
y té l' consol d' está lluny
del esferoide terrestre.

Mes tú, segons vens á dí
parlant d' aquest territori,
tens horror al Purgatori;
y al dí que no pots vení

Has surtit ab una treta
que tots hem romput l' riure.
¿Que t' pensas que tens de viure
sempre dins del teu planeta?

Algun día n' surtirás
sino de bon grat per forsa
que la lley de Deu no s' torsa
per tú ni per Barrabás.

Y al sortirne, si després
un mon busca l' teu desvari
del sistema planetari,
á cap d' éll serás admés.

Perque l' que dí procedencia
d' un globo tant corromput,
cap junta, al fi, de salut
sideral li dona audiencia

Y cansat de corre inquiet
tots los mous d' aquell empori
dará fondo al Purgatori

que per xó 'ls Papas l' han fet.

Y si acás no tens qui t' fagí
di l' que s' diu algun ofici,
pagant sempre ab benefici
al Rector per tal sufragi,

Dech dirte per de contat,
encara que t' donga pena,
que aquí farás quarentena
per tota la Eternitat.

Que l' clero no es illussori
ni tant baliga-balaga
per redimí sense paga
los qu' estém al Purgatori.

En fi, viu tranquil ab guerra
fent comedia bufa y toros
dintre la gábia de lloros
que li heu dat l' nom de Terra.

Qu' un día, cansat potsé
de la vida que t' enfanga,
darás un *corte de manga*
al globo qu' are t' sosté.

À Deu, donchs, que jo formal
de lo dit no torno enrera:
"Recórdat qu' aquí t' espera
ton amich

Cussé Pascual."

J. V.

REVISTA DE TOROS

Pues senyor, també hi habíam d' anar un dia ó altre encare que no fos d' *arrós*.

¡No faltaba mes!

Provehits d' una ampolla de *Manzanilla*, (entenemnos, l' ampolla era de vidre) qu' un nostre amich comprá, empenguerem la marxa carrer de Dayman avall, fins arribar á una casa cantonada que fa *las vacas* de estació de ferro-carril. Allá 'ns provehirem del document indispensable pera entrar en la plassa. Los inglesos ne diuhcn «ticket», 'ls castellans «boleto» y nosaltres, papeleta; mes siga com siga y anomenculo de la manera que volguéu 'ns costá un duro y mitj. Ja estém *encotxats*, xiula la motora y... cap á l' Union falta gent per mes que 's d'iga qu' allá hi viu Don Microbi.

D' un tros lluny 's veyá onejar un drap ver mell al cim d' una perxa mantenintse tiesso com un cartró, senyal evident de que feya vent, y al costat una munió de caps que may estaban quiets, buscant la sombra que no hi habia.

A las 3 y 25 minuts, feyam nostra entrada á la plassa y al cap de poca estona soná 'l clarí y *caballeros en plaza*.

Mitja volta, quatre saludos, altres tantas estretas de ma á los *chicos* y cambi de capas, precehiren á la sortida del primer toro. Segons los cartels 's deya *Resuelto*. Regularment armat, de bona estampa, y corredor mes qu' un perdiguer, no feya cas ni de capas ni de cavalls. Era valent com molts homes que conech; per aixó 'l públich expeditli certificat de *malo para la lidia* després d' algunas protestas y crits, l' enviá al corral ab lo Vist Bo del President.

Sona 'l clarí y surt lo segon; de la mateixa familia. Prová quatre vegadas de romper á cops de cap 'l ferro qu' hi ha al extrém de la estaca dels de cavalleria; mes no ho lográ. Matá una *sombra* y deixá dos *bacallans* inutilisats. Li penjaren dos parells y mitj d' arrecadas y 'l *Gallo* que vestia de color de rosa, després del brindis al President y de saludar á *los amigos* agafá 'ls trastos, y ab pas de torero enfrontá 'l bitxo.

Resúm: 5 *pases* naturals, un de pit, y... zas cop de sabre *algo ladeado*; però que 's podia posar al costat de las *guenas cstocás*.

Tornemhi: 3 *pases* mes sense resultat, una mica de joch ab las capas idem, y ab lo sabre número 2, *descabello*. Picament de mans, bravos, crits y barrets (peró poch) 'l sol picaba molt y era preferible tenir lo cap tapat

Tré, tré, tré, y allá va lo número 3, de la corrida, segon de 'ls cartels, conegut per *Molino*; de procedencia estrangera, negre, mitjanament armat y de pocas *libras*. Se las hagué quatre ó cinch vegadas ab la cavalleria, desmontant casi en totas, als cavallers y deixant 2 *arengadas* estiradas. Valent y creixentse al ferro, demostrá tenir la sanch dels de sa raça deixant bén posat lo nom de casa seva. Després d' haberli penjat dos parells de banderillas, passá á las mans de *Punteret* que coixeiant y ensenyantli pocas vegadas la

verónica lo despatxá després del martiri següent: una de costat alta, una ben senyalada un xich baixa, deixant al bitxo bastant atropellat, y per últim ab la *puntilla* l' enviá sense mes sal ni mes oli, á veurer la filosa dels banyuts. Una mica de musica, quatre paladas de sorra damunt de la sanch, arrastrament de las *víctimas* &, y sona 'l clarí pera fer sortir lo nº 4, 3º de la mitja corrida.

Son nom *Malicioso*; clapat, bona presencia de *libras*, y obligat. Empaytà 4 ó 5 vegadas á los *rocinantes* no causant grans averias; però si molts cops d' esquena als *Quijotes*, y després d' haberli enganxat las de reglament, *Centeno* lo citá per ferli 'l conte.

Se coneixia que 'l *cruo* portaba pressa, perque apenas si 'l prepará per la mort.

Resúm: 3 *pases*, y cop d' espasa que te crió. Resultat, cap; no volgué morir-se. Quatre cops mes de drap vermell, altres tants salts de «arte» (vulgo po) y zás, cop de sabre que li foradá la pell per duas bandas.

Vaja senyó *Cebada* que per veure assessinar no varem anar á la corrida; y encare qu' algú piqués de mans, no 's vaji á creurer qu' alló de posar l' espasa com la portan los militars siga de lley. Si hi hagués toros jutjes, á l' hora d' ara ja fora á presiri.

Hem arribat á lo que 's diu lo toro de la corrida. Sona 'l clarí y surt lo nº 5, 4 de la, idem, fill de la terra dels cigrons y *Camaron* de nom segons certificats. ¡Amichs de Deu quin toret! negre com son germá, banya tancat y boyant. Alló va ser un escampa-bagas de primera; cavalleria, infanteria, tot va anar en orri. Las sombras tapadas d' ulls com la Fé, queyan qu' era un contento; 'l *Gallo* en los *quites* oportú com ell sab ferho, quan vol.

Resúm: 4 *arengadas* y altres tants *bacallans* fora de combat, molts *batacazos* acompanyats dels seus respectius sustos y corredissas en gran.

Un *quiebro de rodillas* y algunas palitrocas ben posadas, bastaren pera que 'l President firmés la sentencia de mort. Després d' una brega llarga y pesada en la que hi hagué de tot fins un intent *de paso y ataquen*, s' acabá ajeventse la bestia cansada de tan treurerli las babayas.

Mr. *Faro* de tras-cantó (diguemo aixís) l' en-

viá á fer companyia als seus companys.

Clarí altre volta, y nou toro en plassa; quatre corredissas, tres fujidas y altres tantas cargas de cavalleria sense que 'l bitxo 'n fes cas, bastáren pera que 'l públich digués que no era bó y que la presidencia assentís á sa voluntat.

Sortiren 'ls de las esquellas y l' acompanyaren á fer companyia al primer. Després d' aquet un altre y un altre fins arribar al que feya 10 de la corrida que per ser un xich mes voluntariós volguentselas haber ab los de cavall, no li varen fer la gracia de que seguis menjant vert.

Tocaba á *Centeno* de matar; pero degut á que 'l Sol 'ns havia estobat lo cap, no obstant y tenir entrada de sombra y corresponen nos un lloch á la idem, sortirem ni complacuts ni tristos per alló qu' es diu de las compensacions.

Resultat final:

La corrida no fou mes que regular; 'ls toros del pays, á escepció del segon, 1º ho eran de nom, de fet unas vacas; 'ls espanyols sino com los que aquí s' han corregut en altres anys lo mes escrupulós taurómach no podia exigir mes d' ells; donaren joch fent que los *chicos* lluhisen son garbo, sent sempre forts contra 'ls de cavall.

HORACI FLACIL.

Festa Catalanista

de Sant Sadurní de Noya.

(De l' Arch de S. Martí del 5 de Desembre.)

Serían las 8 del matí del dimars darrer quan un numerosa representció de la Prens y Asociacions regionalistas de Catalunya arribava á l' estació de S. Sadurní de Noya, ab objecte d' assistir á la Festa Major de aqueixa població, que ha tingut lo bon acert del donarli un color patriota tant simpátich á la nostre causa que per ella s' en poden donar reiteradas gracias á la *Sucursal del Centre Catalá* de dita Vila, organisador y executor de l' idea.

Una comissió numerosa y escullida de socis de aqueix *Centre* nos esperaba á la nostra arribada y en carruatjes á propósit fórem

conduhits á l' interior de Sant Sadurní, ahont rebérem succesivament un cúmulo tal de falagueras impresions que dúptém puguin expressarse ni concretament sisquera en aqueixa breu ressenya.

L' aspete general de la vila que ha avansat molt en poch temps, nos plagué en extrém y 'ns causá sobre tot satisfacció inapreciable lo veurer en las tendas de sos principals carrers y plassas los cartells ó lletreros d' anunci escrits en catalá, cosa que desgraciadament succeheix encara molt poch á Catalunya.

Arrán de la nostra arribada y després de saludar á gran número de catalanistas que 'ns feren una afectuosa rebuda y de visitar alguns edificis importants de la població entre ells lo local que ocupa 'l *Centre Catalá*, pasarem á saludar al digníssim canonge de Vich, mossen Jaume Collell, que 's trobava en la població per estar encarregat del sermó en l' ofici de la festa Major. En casa del Senyor Mir, ahont posava lo distinguit prébere, tinguerem també 'l gust d' estrenyer la má á nostre particular amich l' escriptor catalá don Francisco de P. Capella.

Á las deu en punt nos dirigírem á la Parroquia de la vila pera assistir á l' ofici y en éll poguerem veurer encara alguna d' aquelles preciosas costums características de las poblacions catalanas, que no han perdut del tot la sava de la terra. Al veurer aquell temple rublert de modestas y bonicas noyas, gayre be totas ab sas mantellinas blancas nos sentirem verament conmoguts, y es llástima que, segons se 'ns digué mes tart, tendeixin á desapareixer, substituïdas ab molt mal gust per las «mantillas» negras y 'ls sombreros com en las grans capitals.

Lo sermó pronunciat en dit ofici per mossen Collell y en lo qual devém fer constar ab gran satisfacció nostra que no s' hi feu ni un grá de política de cap mena (fet que desmenteix las calumnias dels enemichs del digne canonge vigatá), causá espontánea admiració entre tots los fills de Sant Sadurní que 's felicitavan entussiasistas del bon acort que s' havia tingut en l' elecció de predicador, mes que mes parlant en la nostra llengua y essent una de las principals figuras del renaixement catalá.

Acabada la festa religiosa y en mitj d' una pluja molt seguida que 'ns sorprengué al sortir de l' iglesia, nos dirigírem á casa del ferm catalanista don Joan Vivé, ahont cambiarem las nostres impresions sobre regionalisme, convencentnos bé de que hi ha massa bona llevar á Sant Sadurní de Noya pera deixar d' esperansarne d' aqueixa població sabrosos y assahonats fruyts pera la causa de la Patria.

Mes tart nos distribuïrem tots los que portavam representacions de fora, entre varias casas particulars de la vila, essent obsequiats particularment tots, per espléndits dinars en los quals pot dirse bé que devém agrahir ab efusió més encara que la materialitat del fet, l' amabilitat fina y exquisida de las familias dels socis del «Centre,» que demostraren quan infiltrat tenen en son cor lo sentiment d' amor als que per Catalunya exerceixen una santa missió.

A dos quarts de quatre de la tarde, comensá en lo local del Café del Centro, la conferencia regionalista dedicada als fills de Sant Sadurní de Noya, per son Centre Catalá,

Lo saló estava plé, de gom á gom; y segons nos digueren personas de la vila ben enteradas, hi havia en éll més de 500 ánimas que representavan la part mes influyent de la població.

Presidia la sessió mossen Jaume Collell, per haverli cedit galantment tal honor l' actiu President del Centre Catalá, nostre estimat amich, En Rafel Mir, que estava á sa esquerra, ocupant la dreita lo Rector de la Parroquia de Sant Sadurní.

LOS JUSTOS HEREUS

(Continuació)

Jo acabí lo testament, lo malalt pregá als dos vehins presents pera testimoni é incorporantse firmá. Lo ministre de Deu li administrá després los Sacraments y ab éll al veure la soletat en que estava lo malalt ferem propósit de no deixar-lo fins lo darrer moment de la vida. Lo metje com de escapada vingué duas ó tres vegadas y cada volta 'n feu pitjor pronóstich. A las pocas horas de haver disposat lo

malalt se li ocupá lo enteniment y comensá á desvariejar pera entrar luego en la agonía. ¡Quantas de cosas passaren per aquella imaginació! En mitj de sa fatiga, de sa respiració pesada, de son panteix, li sentí expressar tots los recorts de edat passada, totas las esperansas de un dítxós pervindre. Totas las ideas en confús tropell se li anavan succehint, la una derrera l' altre, en vertiginosa furia, donantli no mes temps de comensarlas, pera pendre desseguida una de nova. Ningú era capás de seguirlo; li sentí pronunciar una vegada lo nom de Pare y sa cara semblá com si sentís en son interior una cosa que l' alegrava, mes desseguida una cruel punxada degué ferir lo seu cor, perque fins sas mans feren un esfors pera alsarse una mica com si 's volgués trenre de sobre alguna cosa que l' oprimia. ¡Ay! així vaig pensar jo son eu eix mon las nostras alegrías, sempre la pena traidora pera matarlas naix detrás d' ellas.

Confesso que davant d' aquell espectacle jo no sabia mourem. Aquella soletat espantosa, aquella fredor terrible, m' atreyan sense poguer deseixirmen. Tot aquell benestar y luxu que 'm rodejava m' oprimian mes lo cor y m' aferravan mes á aquell lloch de dolor y pena. Com pot ser, me preguntava jo, que així hagen abandonat á aquet pobre home. Després vaig saber que casat ab una noya casquivana y lleugera, d' eixas que tant abundan, las que no mes pensan ab lo boato y luxu y tot lo d' eix mon ho prenen á broma, fins lo de anarsen á fora ho havia volgut fer lo mes alegrement possible, com deya y se n' havia endut llarga companyía. Que son marit fluix de geni hi havia consentit y surtits ja de la Ciutat li havian vingut á n' ell los senyals precursors de la malaltía; que sa esposa incapás de compendre sos debers y pensant mes ab ella que ab los altres, havia agafat por y que entre plors y desmays havia resolt no entrar á Barcelona, donchs no era cas que tots morissen; que los demés acompanyants veyentne á n' ella d' aquella manera, massa egoistas y no valent perdre lo bon temps que se 'ls preparava, dongueren la rahó á n' ella, y que 'l marit bo com era va mitj consentirhi y creyent que era millor pera atendre á son mal las comoditats de casa que no pas los

inconvenients d' un hostal ó casa descoueguda, resolgué entornanseni. No cal dir que hi hagué plors y abrassadas, que li encomanaren sobre tot que anés á buscar algun seu amich pera no quedarse sol, que 's cuidés be y que l' endemá l' esperarían á tal puesto y que no 's descuidés pas de enviarlos á dir com se trovava. Ab alló creyan satisfacer sa conciencia y 's departiren espós y esposa pera no tornar á veures may mes. Perque lo mal aná creixent y eram á mitja nit quan li comensaren á mancar las pocas forsas que conservava; caigué en un gros abatiment y depressa, depressa aná perdent la vida. Lo capellá mes acostumat que jo á eixos cassos, se l' anava mirant, prenentli sovint lo pols fins que tot plegat encenent una cerilla de la candelera li posá entre las mans y comensá á resar la dolsa y suau oració de l' ánima. Jo ajenollat, anant seguint aquellas hermosas paraulas, ab cordial anava aixugant los ardorosos llabis del que ja res d' aquest mon esperava. De prompte lo capellá 'm va mirar, lo pacient feu nua aspiració é incliná lo cap. Tot havia finit. Lo que en aquell moment passá per mí, confesso que no podria esplicarho, recordo si sols que insensiblement vaig alzar los ulls y mans al cel com demanant misericordia y 'm semblá veure com entremitj de núvols una cosa indefinible se n' anava á la eterna gloria.

PIFIAS

Habém rebut la obra «El Sacerdote La mujer y el Confesionario» com oferta feta per son traductor.

Li doném las mes espressivas gracias per sa fina atenció, al propi temps que una estreta de ma per lo bon acert en escullir una obra de esta naturalesa per la traducció.

ADEU

A un amich que se 'n va.

¡Dítxós tu que te 'n vas del odi en brassos
á dá un bés á la terra que 't bressá!

¡dixós tu qu' estrenyent de PATRIA 'ls llassos,
son aspecte lo teu cor alegrará!
¡Qui com tu pogués ser! Aquí s' anyora,
qui ab lo cor t' acompanya en ton viatge
cansat ja de sa vida y son romiatje
y plorant per sos pares á tothora.
Si 'ls veus, si hi pots parlar, plora com ploro
ausent de sas caricias jo aflagit
per ma desgracia ó per ma sort proscrit
d'ELLS, de LA PATRIA, que ab deliri adoro.

H. F.

VUYTS Y NOUS

Un home que feya cara de ser molt tonto
entrá á una botiga de robas y preguntá:

—¿Tenen unas faldillas?

—De quin modo las vol? digué lo musso

—Que m' estiguin be á mí.

—A vos?

—Si senyor. Com que la dona se m' ha po-
sat las calsas, conto qu' es molt just que jo 'm
posi las faldillas.

Un pagés que vá venir á passar la festa de
la Mercé á Bacelona estava llegint lo cartell
dels toros.

—Tots los toreros deuen ser parents, vá
dir á un que estava al seu costat.

—¿Perqué?

—Perqué veig que cuasi tots se diuen

Alias,

—No viu aquí lo fotógrafo?

—Si senyor, ¿digui?

—Venia per preguntarli si podria retratar
lo pare; pero l' hí advertixo que 's mort.

—Y si es mort? com vol que li retrati?

—Ja veurá: ja porto la cédula de quant era

viu y ab las afiliacions conto que li podrá pen-
dre la mateixa fesomia.

En un hostel:

—Mosso! ¿Quánt val un plat d' escudella?

—Cuatre cuartos,

—¿Y 'l such?

—Rés.

—Donchs pórtam un plat de such.

Cert Senyó que habia posat una fábrica de
panyos, aná á casa un pintó de rótuls al efec-
te de que n' hi pintés un per la fábrica Aquet
l' hi preguntá cóm 'l volía y l' altre contestá.

—«Gran fábrica de paños hechos»

En una fonda.

Un parroquiá en una sopa de caldo molt
aygualit hi troba un os.

—Mira, fa notar al mosso, mira que he
trobat.

—No 'n fassis cas, li diu aquest ab calma
com que 'l caldo es tant fiach per forsa li
tenen de sortir los ossos.

TRENCA-CLOSCAS

PROBLEMA

En una reunió:

Acaba d' arribar una que haguera sigut ma muller sinó
que hi vaig arribar tart, portant una curreta de xictos, 3
dels quals eran fills seus y 'ls restants d' una jermana.

Dirijintme al mes gran dels 3, en ocasió que la mare
estaba atrafagada fent compliments, li digui ¿quants anys
tens? 4: respongué.—Y 'l teu germá mitjà?—¡ah! l' edat d'e

mon germá mitjá si la vol saber tindrà que tráurela vosté mateix per lo que li diré. — Digas que t' escolto.

—Es igual á la edat del meu pare, menos la de la mare, mes la del petit, menos la edat que tenia jó, quan nasqué aquet. Lo pare té 4 anys mes que la mare, y quan jo nasquí, la mare tenia 30 anys. Dés que vinguí al mon fins que vingué mon germá petit, han passat 3 anys; ab aixó veji si pot saber lo que pregunta.

XARADAS

Prima es nota musical,
la *segona* també ho es
y si 't dich que ho es la *tres*
hauré arribat á *total*;
sense *tersa*, lo meu dot
fora casi bé *segona*;
ab aixó pensa una estona
y veurás un poble en *tot*.

Ni una *dos-quatre* tenia
noya quan té coneguí,
y si ab *tres*, tu vols vení
te vaig dir, jo t' aymaría.
Vares respondrer *primera*!
jo no t' aymo ni *tres-hu*;
y al tractarme ja de tu
me vas semblar mes pitera;
éts *dos-prima* tot seguit
vaig repetí ab tot lo cor,
y la *dos* dantme ab amor
vares reposar mon pit;
mes de aquell dia en avant,
hu-quart ta boca per *tres*;
¿perqué sinó 'm vols dir res,
me fas patir tan y tan?
Si perque una *segona*
tinch, y 'm falta una *una-dos*,
te negas ferme ditxós,
jo 't malehesch mala dona.

Lector posém punt final
á tanta combinació;
per trobar la solució
pensa que 's remey, *total*.

ENDAVINALLA

Si duptas, negas y vas
un polítich trobarás
que ab tota la seva manya,
es la desgracia de Espanya.

HORACI FLACH.

LOGOGRIFICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Nom de dona
1 2 3 9 6 7—Dignitat eclesiástica.
4 5 3 9 6—Infinitiu d' un verb.
6 9 4 9—Un animallet.
4 9 3 9—Distintiu dels bruts.
3 9 6 9—Tots ne tenen.
1 7—Un liquit.

CAP CIGRANY.

Solucions á lo insertat en lo número anterior.

- 1—Es-pa-vi-la-do-ra
2—La S.
3—Roma, mora, romá, amor.
4—44.400.—Petit 11.100 mijá 14.800.

Han enviat solucions los ciutadants següents:

Pere-Pi, Pau de las ansias, Camalluhent y Sombra de Carracuca, 2 y 3; Cap cigrany, 2 3 y 4.

Rival de l' Altadill 2 y 3; Sombra de la Sombra de Carracuca 2 3, y 4.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

—Pas-plus.—Lo de aquesta senmana no serveix.

—Microbi.—Hi anirá la Xarada.

—Camalluhent.—Sino té pluma, passí per la Redacció que n' hi donarem una.

—Cap-Cigrany.—Bé, molt hé per lo que 'ns envía; á qui ho fá com vosté no li doném lo que diu.

Que li donga la promesa en tal cas.

—Trenca l' os.—Gracias per l' advertencia; hi pensarem.

Rival de l' Altadill: vosté queda debentme la important suma de un centéssim perque no va franqueijar bé la carta; per lo demés la xarada hi anirá la senmana entrant després de arregladeta.

—Sombra de la sombra de Carracuca: quan me veiji amaguís, que he quedat convertit en un *inglés* seu per la suma d' un centéssim, causa de no haber franqueijat bé la carta. Hi anirá lo que 'ns envía. Li participém que la seva sombra, aquesta senmana se 'n va cap á Espanya, per lo demés 'l felicitem per la casa, carrer y número en que viu.

—Pistraus, Gamarús, Noy de Tona, Gandul, Calssassas y Casat de nou: lo que vostés envian no serveix.

PAU SANTIAS

ARQUITECTE

y profesor de dibuix lineal, levat y topogràfic.

Projectes d' edificis públics y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Egado 130º